

[Kurt Hansen]

som vil betyde mere beskæftigelse, en krisepolitik, hvor OD også indgik som et element. Det var bestemt ikke på noget abstraktionsniveau overhovedet, jeg befandt mig i de udlægninger, jeg kom med.

Jeg vil gerne have en kommentar fra arbejdsministeren til det forhold, at vi faktisk fra 3. kvartal 1979 til 3. kvartal 1980 af Nationalbankens årsberetning kan se, at Danmark er det land ud af de 10 lande, vi samhandler mest med, der har haft den laveste lønfremgang overhovedet. Når lønstigningerne er korrigeret for kursjusteringer, har de været på 11,1 pct., medens gennemsnittet for de øvrige lande har været på 19,8 pct. Det viser for os at se, at danske arbejdere i større grad end andre landes arbejdere har ladet sig påtvinge den krisepolitik, der er blevet ført. Det understreges af kvartalsrapporten fra sparekassen SDS, og her kan man læse – det var det, jeg tog frem i mit første indlæg – at industriens lønomkostninger i Danmark er faldet meget voldsomt i forhold til 13 andre industrilandes. Fra oktober kvartal 1979 til juni kvartal 1980 er Danmarks industris lønomkostninger faldet med 12 pct. i forhold til gennemsnittet af de andre 13 lande.

Hvad er der sket på baggrund af dette? Ja, der er sket en voldsom eksplosion af arbejdsløsheden. Det, redegørelsen peger på, er, at når man kan få lønningerne ned og tempoet op og prisen pr. produceret enhed ned, så vil arbejdsløsheden mindskes. Ja men det er ikke det, der er sket. Det er det stik modsatte, der er sket, på trods af en massiv billigørelse af produktionen, eller sagt på en anden måde: sikring af betydelig større profitter til virksomhederne. Den realitet, jeg trækker frem her, med billig produktion og øget arbejdsløshed, står i skærende modsætning til det, ministeren siger i sin redegørelse, og den modsætning vil jeg bede ministeren om rent faktisk at forholde sig til.

Med en krisepolitik på det grundlag, som er lagt frem i redegørelsen, vil der være tale om internationalt skruebrækkeri, fordi det handler om at eksportere arbejdsløsheden til andre lande. Det handler om igennem denne lønsænkningspolitik at eksportere arbejdsløsheden til andre lande, fordi mulighederne for øget afsætning på det internationale marked er meget voldsomt begrænset. Jeg citerede, hvad EF-Kommissionens eksperter havde udtalt til Børsen den 14. maj 1981. Det for-

holder ministeren sig overhovedet ikke til; han havde ikke lyst til at svare på mit spørgsmål om, hvorvidt det, hvis det lykkedes at få afsat flere varer på det internationale marked som følge af lønsænkningspolitik og større profitter, så ikke ville være at eksportere arbejdsløsheden. Det gled han snildt uden om.

Ministeren sagde, at det drejer sig bare for os om at klare krisen ved at få lønnen i vejret. Hvad er det for noget sludder? Det, vi har gentaget gang på gang, er, at den markedsøkonomi, som eksisterer, og som fortsat vil eksistere med eller uden OD og ØD, stiller sig hindrende i vejen for en produktion, der baserer sig på og retter sig ind efter at opfylde de behov, der rent faktisk er til stede hos lønarbejderne. Vi oplever en situation i dag, hvor forskellen mellem det teknisk mulige og det, der faktisk sker, aldrig har været større. Vi ser stadig væk, hvordan folk har svært ved at få ordentlige boliger, medens man drøner den ene fyr efter den anden op på Månen. Altså produktivkræfter og produktionsforhold står i skærende modsætning. Kapitalismen stiller sig i vejen for at få en fornuftig produktion baseret på behov.

Derfor er det ikke bare et spørgsmål om at få lønnen i vejret. Derfor er det et spørgsmål om en kamp mod dette system, og det handler også om massivt at gribe ind over for arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Det ønsker vi. Vi ønsker klart, at arbejdsgiverne ikke skal have ret til at indføre den nye teknik uden om arbejderne. Jeg ved ikke, om man skal kalde det vetoret eller ej, men den skal bruges i arbejderne interesse. Ingen arbejdsgiver skal selvfølgelig have ret til på nogen måde at udsætte ansatte for helbredsnedbrydende arbejdsmiljø. Det er der klart mulighed for i den nuværende situation.

Man kunne nævne stribevis af eksempler, hvor vi selvfølgelig skal gribe ind over for arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Det kan være en begyndelse at sætte sådanne aktiviteter i gang og en nødvendig begyndelse, men det grundlæggende mål er et socialistisk samfund, hvor det er producerne, der har den politiske magt i samfundet, og ikke en lille gruppe kapitalister, som tilfældet er i dag.

Alfred Hansen (DR):